

D ů v o d y:

Správný jest právní názor soudu odvolacího, že dle § 1323 obč. zák., by vše v předešlý stav bylo uvedeno a byla nahrazena odhadní cena, sluší nahraditi odhadní cenu, kterou obuv žalujících měla v době ztráty roku 1918, poněvadž tato cena jest skutečnou ztrátou, kterou žalobkyně utrpěly. Když pak tuto odhadní cenu přímo vyšetřiti nelze, poněvadž se obuv ztratila, vzal soud odvolací při stanovení této ceny dle § 273 c. ř. s. právem za základ cenu, kterou stejná obuv měla v čas ztráty, po odečtení poměrné kvoty opotřebovací.

Čís. 233.

Úmluva, již zaměstnanci, vrátivšímu se z války, poskytnuto nižší než tříměsíční odbytné proti tomu, že zproštuje se povinností k službám po tříměsíční výpovědní lhůtu, není dle § 14, odstavec druhý, nařízení vlády Československé republiky ze dne 9. ledna 1919 čís. 14 sb. z. a n. neplatnou.

(Rozh. ze dne 15. července 1919, Rv I 342/19.)

Žalobce byl zaměstnán u žalované firmy jako obchodní pomocník za měsíčních 200 K od roku 1911 až do 26. července 1914, kdy nastoupil službu vojenskou. Byv v polovici listopadu 1918 z vojenské služby propuštěn hlásil se dne 1. prosince 1918 u žalované firmy k nastoupení služby. Ředitel žalované společnosti mu ihned sdělil, »že není co dělat,« že mu dává výpověď, že ho však po tři měsíce bude zaměstnávat, a radil mu, by přijal odbytné 1000 K, podotknuv, že se jinak, trvá-li na svém stanovisku, každého dne ráno ke službě hlásiti musí, i kdyby žádného zaměstnání pro něho nebylo. Žalobce přijal odbytné 1000 K, které mu bylo ihned vyplaceno. Po vydání nařízení vlády republiky Československé ze dne 9. ledna 1919 čís. 14 sb. z. a n. podal žalobce na firmu žalobu, domáhaje se zaplacení tříměsíčního platu, o 100 proc. zvýšeného, a platu za srpen 1914 (celkem 1400 K, po odečtených 1000 K zbytkem 400 K). První soud (okresní soud v Karlových Varech) žalobě vyhověl v podstatě z těchto důvodů: Jádrem sporu jest, zda byl žalobce po výpovědi ze dne 1. prosince 1918 ochoten, konati další službu, ježto by mu jinak nepříslušel nárok na odškodnění ve výši tříměsíčního platu. Na základě provedeného řízení nabyt soud přesvědčení, že se žalobce po dané výpovědi nezpěchoval konati po tříměsíční výpovědní dobu služby u žalované. V tom, že žalobce přijal na domluvu žalované odbytné, nelze spatřovati odpírání služby, neboť je přijal až poté, kdy mu bylo naznačeno, že, setrvá-li na svém stanovisku (na zpětném přijetí resp. odškodnění ve výši tříměsíčního platu), musí se každého dne ráno ke službě hlásiti, i kdyby žádného zaměstnání pro něho nebylo. Než, nehledíc k tomu, že ujednání o odbytném bylo by neplatným dle § 14 novely k zákonu o obchodních pomocnících, přiznává žalovaná sama, že se žalobce po dané výpovědi nezdráhal službu opět nastoupiti. Odvolací soud žalobu zamítl. D ů v o d y: Pro rozhodnutí sporu je směřodátným, zda úmluva o odbytném jest platnou čili nic. Úmluvy mezi zaměstnavatelem a zaměst-

nancem o zrušení poměru služebního připouští jak nařízení čís. sb. 14 tak i nařízení čís. sb. 15 z roku 1919 (§ 14 nař. čís. sb. 14 a § 4 odst. 2 nař. čís. sb. 15). Oba tyto předpisy liší se pouze tím, že nařízení čís. sb. 15 prohlašuje ujednání za přípustná bez všeho obmezení, kdežto dle nařízení čís. sb. 14 jsou nepřipustnými taková ujednání, jež se odchyľují od předpisů tohoto nařízení v neprospěch zaměstnance. Dlužno tudíž uvážit, zda úmluva z 1. prosince 1918 stala se v neprospěch žalobcův, při čemž třeba mít na paměti: Žalovaná dala žalobci tříměsíční výpověď, měl tudíž žalobce dle § 6 nař. čís. sb. 14 nárok na dvojnásobný plat po tři měsíce, tudíž celkem na 1200 K, byl však povinen konati služby po tyto tři měsíce. Tato práce a tyto povinnosti byly upraveny vůlí stran tak, že žalobce byl zproštěn ze služeb po ony tři měsíce, naproti čemuž obdržel místo zákonitého platu pouze 800 K (vlastně 1000 K, z nichž 200 K bylo platem za srpen 1914). Zmenšení požitků žalobcových o 400 K bylo tudíž postaveno na roveň jeho tříměsíční službě. Před narukováním žalobce k službě válečné činily jeho požitky 200 K měsíčně, tudíž za tři měsíce 600 K. Citovaným nařízením čís. sb. 14 zvýšily se požitky jeho na 1200 K. V obou případech jest tudíž hodnota tříměsíční služby žalobcovy vyšší nežli ztráta, již trpí zmenšením svého příjmu o 400 K. Nestala se tudíž úmluva mezi stranami v neprospěch žalobcův a dlužno ji proto pokládati za platnou; ježto se nepřičí zákonu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl žalobcovu dovolání podstatně z důvodů soudu odvolacího dodav, že třeba že nároky, žalobci dle § 6 cit. nař. příslušející, činily, jak zjištěno, 1400 K, nelze přece, jak v dovolání se uvádí, tvrditi, že byl žalobce o 400 K úmluvou tou zkrácen. Dovolatel přehlíží, že dle ujednání nemusel po celé tři měsíce žádných služeb pro žalovanou společnost konati. Že pak žalobce výhodu tuto sám výše cenil, než ztrátu 400 K, vyplyývá z odpovědi jeho na návrh ředitele žalované společnosti: »Má-li mi dána býti výpověď vezmu raději odbytné.«

Čís. 234.

Při exekučním propachtování lékárny musí pachtýř vyhovovati podmínkám stanoveným v § 3. lékárnického zákona. Nepřípustno jest, by nezpůsobilý pachtýř zřídil si nejprve způsobilého správce a domáhal se na základě toho, by byl úředně schválen jako pachtýř lékárny.

(Rozh. ze dne 16. července 1919, R I 266/19.)

Při veřejné exekuční dražbě, již měla lékárna v N. býti propachtována dle dražebních podmínek tomu, kdo učiní nejvyšší podání, podal nejvíce Jan J., soukromník v N. P r v ý s o u d (okresní soud v Nuslích) odepřel příklep Janu J. jako nejvyššímu podateli. D ů v o d y: Dle odstavce druhého pachtovních podmínek má nabýti příklep nejvyššímu podateli právní moci tím, že propachtování vydražitelem bude schváleno úřadem, udělivším koncesi, kteréžto schválení si vydražitel sám vymůže a soudu exekučnímu vykáže. Dle sdělení okresní správy politické není možno, by byl někdo Janu J-ovi schválen jako zodpovědný správce lékárny ve smyslu zákona lékárnického ze dne 16. prosince 1906 čís. 5 ř. z. z roku